

Αθωνική

IC XC
NI KA

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2014 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 227

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

40 λείτουργο

Μέ αφορμή τὰ 40λείτουργα πού γίνονται στήν Ἁγία μας Ἐκκλησία ἀπό τίς 15 Νοεμβρίου ἕως τὰ Χριστούγεννα, δημοσιεύουμε τό παρόν γιά νά καταδείξουμε πόσο καλό κάνουν αὐτά στίς ψυχές τῶν κεκοιμημένων μας. Καί στούς ζωντανούς ὁμως κάνουν καλό τὰ 40λείτουργα, στά ζευγάρια νά ἔχουν ὁμόνοια, στά παιδιά μας νά προοδεύουν, ἀκόμα καί σέ θέματα ὑγείας.

Ενας συγγραφέας, σέ κάποια ἐπίσκεψί του στόν Πανάγιο Τάφο στή Ἱεροσόλυμα, ἐγνώρισε ἕναν ἀγιοταφίτη μοναχό. Ὁ μοναχός λοιπόν αὐτός, ἀναφερόμενος στούς γονεῖς του, εἶπε τὰ ἑξῆς:

“Ὁ πατέρας μου ἦταν φτωχός, ἀλλά πολύ εὐσεβής. Ὃταν ἐπρόκειτο νά γίνῃ Λειτουργία περίμενε τόν παπᾶ στήν πόρτα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνῶ ἡ μητέρα μου δέν ἦταν ἀσεβής, σπανίως ὁμως ἐκκλησιάζετο. Προτιμοῦσε τήν Κυριακή νά καθῆσθαι στό σπίτι, νά μαγειρέψῃ γιά τήνοικογένεια, νά κἀνῃ τίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ, παρά νά πηγαίῃ στήν Ἐκκλησία.

“Ὃταν ἐκοιμήθηκα οἱ δύο γονεῖς μου, εἶδα καί τούς δύο στόν ὕπνο μου· καί ὁ μέν πατέρας μου βρισκόταν σ’ ἕνα ὠραιότατο, πανευφρόσυνο περιβόλι, κι ἀπολάμβανε ἐκεῖ τήν εὐτυχία τοῦ Παραδείσου, ἡ δέ μητέρα μου, μέ μεγάλο πόνο, μοῦ ἔλεγε: “Δῶσε μου, παιδάκι μου, κι ἐμένα νά φάω λίγο ἀπό τό πιάτο σου! Πεινώ!”

Τήν ἄλλη ἡμέρα, ὅταν ξύπνησα, σκέφθηκα: “Αφοῦ εἶναι πεθαμένη ἡ μητέρα μου, τί εἶδους φαγητό μπορεῖ νά ἐπιθυμῇ; Ἀσφαλῶς ἔχει ἀνάγκη ἀπό πνευματική τροφή”.

Χωρίς κανένα δισταγμό πῆγα στήν Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Σάββα καί ἔδωσα τὰ ἀπαραίτητα, μέ τήν παράκλησι νά κάνουν ἕνα 40λείτουργο στό ὄνομα τῆς μητέρας μου, μέ σκοπό νά τήν ὑψώσῃ λιγάκι ὁ Θεός, γιά νά εἶναι μαζί μέ τόν πατέρα μου, νά χαίρωνται καί νά συνευφραίνωνται στό κάλλος τοῦ Παραδείσου.

Πρῖν ὁμως τελειώσῃ τό 40λείτουργο, στήν μέση περίπου, εἶδα στόν ὕπνο μου τόν πατέρα μου, νά μοῦ λήῃ μέ ὕψος σκυθρωπό: “Γιατί μοῦ ἀφήρεσες τήν μερίδα μου;”

Σᾶς βεβαίω ὅτι “κοκκάλωσα”. Δέν ἤξερα τί νά ἀπαντήσω.

Τήν ἄλλη ἡμέρα παρήγγειλα νά προστεθῇ ἀμέσως καί τό ὄνομα τοῦ πατέρα μου στό 40λείτουργο καί μόλις τελείωσε, ἔκανα κι ἕνα δεύτερο καί γιά τούς δύο γονεῖς μου μαζί. Κατόπιν τούς ξαναεἶδα στόν ὕπνο μου νά εἶναι ἀναπαυμένοι καί εὐχαριστημένοι. Δέν μοῦ ἔκαναν πλέον παράπονα.

Ἐκτοτε, πέρασαν πάρα πολλά χρόνια, περισσότερα ἀπό εἴκοσι, καί κἀνῶ συνέχεια μνημόσυνα ὑπέρ αὐτῶν καί κάθε χρόνο ἀπό ἕνα 40λείτουργο, γιά νά ἔχουν οἱ γονεῖς μου περισσότερη ἀνάπαυσι ἐν Κυρίῳ”.

Γερόντων

✘ Καθάρισε μέ βαθειά αὐτοκαλλιέργεια τήν ψυχή σου ἀπό τὰ πάθη καί τότε, ὅ,τι καί ἂν προσφέρῃς στόν πλησίον σου, θά τό προσφέρῃς, ὄχι ἀπό τό ἀδειασμό σου, ἀλλά ἀπό τό ξεχείλισμά σου.

✘ Μήν ξεχνᾶτε ποτέ τοῦτο: Ὃ,τι ἔχετε στήν καρδιά, δέν εἶστε ὑποχρεωμένοι νά τό ἔχετε καί στά χεῖλη. Μά ὅ,τι ἔχετε στά χεῖλη, εἶναι ἀπαραίτητο νά τό ἔχετε καί στήν καρδιά.

† **Γέρων Ἰωήλ**

✘ Νά πλησιάζουμε τόν Χριστό ὄχι ἀπό φόβο πῶς θά πεθάνουμε καί τί θά γίνουμε, ἀλλά νά Τοῦ ἀνοίγουμε τήν καρδιά μας -ὅπως τραβᾶμε μιά κουρτίνα στό παράθυρο καί μπαίνει ἀμέσως ὁ ἥλιος μέσα- γιά νά ἔρθῃ ὁ Χριστός σ’ ἐμᾶς καί νά Τόν ἀγαπήσουμε πραγματικά.

✘ Νά προσέχῃς ιδιαίτερα τόν δαίμονα τῆς ἀκηδίας. Μήν τόν ὑποτιμᾶς. Ὃταν ὑποτάξῃ τήν ψυχή, τήν ναρκώνει καί τήν παραλύει.

† **Γέρων Πορφύριος**

✘ Ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου ὀργανώνεται γύρω ἀπό μερικά ἀνθρώπινα πάθη καί ἡ πνευματική ζωὴ βρίσκεται στό περιθώριο. Ὃφείλουμε ν’ ἀντιστρέψουμε τήν κατάστασι, νά τοποθετήσουμε τήν πνευματική ζωὴ στήν καρδιά τῆς ζωῆς μας.

✘ Ὁ ἀγώνας γιά τήν σωτηρία μπορεῖ νά εἶναι κάποτε πολύ ἀπλός καί πρωτόγονος, ἄλλοτε πάλι πολύ περίπλοκος, πέρα ἀπό κάθε ἀνθρώπινη δύναμι.

† **Γέρων Σωφρόνιος**

✘ Ἡ πνευματική ζωὴ ἔχει μεγάλες χαρές. Πετᾶς, φεύγεις ἀπό τόν κόσμο, δέν λογαριάζεις τίποτε. Γίνεσαι παιδί καί κατοικεῖ ὁ Θεός στήν καρδιά σου.

✘ Ὃταν κοινωνεῖ ὁ ἄνθρωπος παίρνει δύναμι, φωτίζεται, βλέπει εὐρεῖς ὀρίζοντες, αἰσθάνεται χαρά. Ὃ καθένας διαφορετικά, ἀνάλογα μέ τήν διάθεσι καί τήν φλόγα τῆς ψυχῆς του.

† **Γέρων Ἀμφιλόχιος**

✘ Ὃταν ἀγαπᾶμε νομίζουμε ὅτι προσφέρουμε στούς ἄλλους, ἐνῶ στήν πραγματικότητα προσφέρουμε πρῶτα στόν ἑαυτό μας. Ἡ ἀγάπη χρειάζεται θυσίες.

† **Γέρων Γεώργιος**

Οποταμὸς τῆς Ἐκκλησίας ὁ χρυσορρεϊθρος, ἡ κιθάρα τῆς εὐσεβείας ἢ χρυσοφόγγος, ὁ μέγας ἱεράρχης, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος εἶναι μιά μορφὴ συγκλονιστικὴ, πού μπροστά της ὑποκλίνεται ὀλόκληρη ἡ οἰκουμένη. Γεννήθηκε στήν Ἀντιόχεια, τὸ 344 μ.Χ. ἀπὸ τὸν Σεκοῦνδο, πού ἦταν ἀρχιστράτηγος, καὶ τὴν Ἀνθοῦσα, μιά ἐνάρετη γυναῖκα. Οἱ γονεῖς του, ἄνθρωποι εὐλαβεῖς καὶ μέ οικονομικὴ ἄνεσι, ἔδωσαν στὸν Ἰωάννη τὴν δυνατότητα γιὰ μιά πλούσια μόρφωσι.

Ὁ πατέρας του πέθανε πολὺ νωρὶς καὶ ἡ Ἀνθοῦσα, χήρα στὰ εἰκοσὶ τῆς χρόνια, ἔδωσε τὸ παιδί της στὸν σοφιστὴ Λιβάνιο καὶ τὸν φιλόσοφο Ἀνδραγάθιο, γιὰ νὰ τὸν μορφώσουν. Ἡ εὐφυΐα τοῦ νεαροῦ Ἰωάννη ἐκδηλώθηκε πολὺ γρήγορα. Διακρινόταν ἰδιαίτερα στήν ρητορικὴ, τὴν Λογικὴ καὶ τίς γενικὲς γνώσεις. Οἱ δάσκαλοί του καμάρωναν καὶ ἡ μητέρα του περιμένε νὰ τὸν δῆ μεταξύ τῶν κορυφαίων φιλοσόφων τῆς ἐποχῆς. Ἡ ζωὴ του, ὅμως, πῆρε διαφορετικὴ πορεία. Ὁ Ἰωάννης προσέφερε τὸν πλοῦτο καὶ τὴν μόρφωσί του στὸν Χριστό. Κατέφυγε σὲ Μοναστήρι καὶ ἐπιδόθηκε σὲ αὐστηρὴ ἄσκησι καὶ προσευχῇ.

Ὅ,τι προσφέρουμε ὀλόψυχα στὸν Θεό, ὁ Θεὸς μᾶς τὸ ἐπιστρέφει ἁγιασμένο. Ὁ Ἅγιος ἔδωσε στὸν Θεό τὴν γνώσι του καὶ ὁ Θεὸς τοῦ τὴν ξανάδωσε ἁγιασμένη: τοῦ παρέχεται τὸ χάρισμα τῆς ἐρμηνείας τῶν Γραφῶν καὶ ἐπιδίδεται στήν συγγραφή λόγων θεόπνευστων ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή.

Μέ τὸν χρόνο τοῦ δίδεται καὶ τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας, πού φανερῶνει τὴν ἀγιότητα τοῦ στὸν λαό. Ἐκεῖνος ὅμως, ἀποφεύγοντας τὴν

δόξα καὶ διψώντας τὸν Θεό, φεύγει ἀπὸ τὸ Μοναστήρι καὶ ἀπομονώνεται στήν ἐρημο. Γιὰ δύο χρόνια ἀφοσιώνεται στήν ἀδιάλειπτη προσευχῇ καὶ τὴν αὐστηρὴ ἄσκησι. Κλονίζεται ὅμως ἡ υγεία του καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐγκατασταθῇ γιὰ λίγο στήν Ἀντιόχεια καὶ, ἀργότερα, νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Μοναστήρι του.

Ὁ Θεὸς ὅμως τὸν θέλει ἄλλου. Μέ ὄραμα ἀποκαλύπτει στὸν εὐσεβῆ Πατριάρχη Ἀντιοχείας Φλαβιανὸ νὰ χειροτονήσῃ ἱερέα τὸν θεῖο Ἰωάννη. Τὸ ἴδιο ὄραμα ἀξιώνεται νὰ δῆ

καὶ ὁ φιλόθεος Ἰωάννης, πού μόλις ὁ Πατριάρχης τὸν εἰδοποιεῖ, ἐγκαταλείπει πρόθυμα τὸ δικό του θέλημα γιὰ νὰ ὑπακούσῃ στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πού τὸν καλοῦσε στὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης. Ἡ φήμη τοῦ θεοφόρου Ἰωάννη ἐξαπλώνεται. Ὁ πλοῦτος τῶν χαρισμάτων του δίνει στὸν κληρο, τοὺς ἄρχοντες καὶ τὸν λαό τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν χαρὰ νὰ τὸν ἀνεβάσουν στὸν πατριαρχικό θρόνο, πού τὸν καιρὸ ἐκεῖνο χηρεύει καὶ γίνεται ἀφορμὴ γιὰ σκάνδαλα καὶ ταραχές. Ὁ Ἅγιος, "ταπεινὸς τῆ καρδία", ἀρνεῖται ἐπιμόνα, ὁ λαὸς τῆς Ἀντιοχείας ἀρνεῖται νὰ τὸν ἀποχωριστῇ καὶ οἱ ἀγγελιαφόροι φεύγουν ἄπρακτοι γιὰ τὰ ἀνάκτορα. Τότε ὁ αὐτοκράτορας Ἀρκάδιος καὶ ἡ σύζυγός του Εὐδοξία στέλνουν ἀνθρώπους νὰ ἀρπάξουν κρυφὰ τὸν Ἅγιο καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσουν μέ τὴν βία στήν Πόλι. Ἀνεβαίνει στὸν πατριαρχικό θρόνο στίς 15 Δεκεμβρίου τοῦ 398.

Ἀπὸ τὴν θέσι τοῦ Πατριάρχῃ ὁ λύχνος ὁ πολύφωτος λαμπρύνει τὴν οἰκουμένη. Συγγράφει τοὺς περίφημους Λόγους του, πού ἐρμηνεύουν τὰ ἀνερμήνευτα βᾶθη τῶν Θεῶν Γραφῶν. Καταπολεμᾷ καὶ συντρίβει τίς αἱρέσεις τοῦ Μαρκιανισμοῦ, τοῦ Μακεδονισμοῦ καὶ τοῦ Ἀρειανισμοῦ, καὶ στερεώνει τὸν λαό καὶ τοὺς ἄρχοντες στήν Ὀρθόδοξη διδασκαλία. Τὰ θαύματά του προκαλοῦν θαυμασμό καὶ μετάνοια σὲ πιστοὺς καὶ ἀπίστους καὶ φόβο στοὺς ἐχθρούς. Ἡ ἴδια ἡ αὐτοκράτειρα Εὐδοξία, τὴν ὁποία ὁ θεὸς Ἰωάννης ἐπανειλημμένα ἠλεγξε γιὰ τίς ἀδικίες της στὸν λαό, τὸν ἐχθρευόταν ἀφάνταστα. Περιμένε μάλιστα νὰ βρῇ εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ.

Ὁ θεοφόρος Ἰωάννης, πάνω ἀπ' ὅλα, ἦταν ὁ μέγας λειτουργός, ἴσως ὁ μεγαλύτερος στήν Ἐκκλησία μας. Στὸ θυσιαστήριο ἦταν

ταυτόχρονα στήν γῆ καὶ στὸν οὐρανό. Σὲ κάθε λειτουργίᾳ ἐβλεπε ὀφθαλμοφανῶς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, πού καθαγίαζε τὰ Τίμια Δῶρα. Ἡ ὀκειοποίησί του μέ τὸ Μυστήριον τῶν αἰώνων, τὴν θεῖα λειτουργία, κορυφώθηκε μέ τὴν ἀποτύπωσι της σὲ κείμενο, πού μέ εὐγνωμοσύνη ἀποδέχθηκε ἡ Ἐκκλησία καὶ διαβάζεται ἀπὸ τότε σὲ ὅλους τοὺς ὀρθοδόξους ναοὺς τοῦ κόσμου.

Ἐφθασε ὅμως ἡ ὥρα τοῦ διωγμοῦ. Ἡ Εὐδοξία βρῆκε συνεργό τὸν συγγενῆ της Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Φιλόθεο. Στήν Πόλι ἔφθασαν τέσσερις μοναχοί, ἀδελφοί κατὰ σάρκα, κυνηγημένοι ἀπὸ τὸν Φιλόθεο, γιατί γνώριζαν ἄμεσα πολλὰ του κακουργήματα. Κατέφυγαν ἀρχικά στὸν Ἅγιο, πού θέλησε νὰ τοὺς συμφιλώσῃ. Ὁ Φιλόθεος ἐξαγριώθηκε, αισθανόμενος ὅτι μειώνεται τὸ κύρος του. Τότε οἱ μοναχοί ἀπευθύνθηκαν στὸν αὐτοκράτορα, ἀναφέροντας τίς κατηγορίες τους. Ὁ Ἀρκάδιος πρόσταξε νὰ ἐλεγχθοῦν οἱ κατηγορίες μπροστὰ στὸν δίκαιο Ἰωάννη. Ὁ ἀνάξιος τῆς ἀποστολῆς τοῦ Φιλόθεος ξέσπασε τότε ἐναντίον τοῦ Ἁγίου, διασύροντας μέ δολιότητα τὸ ὄνομά του. Φρόντισε νὰ ἐτοιμάσῃ, μέ πολλοὺς ἄλλους Ἐπισκόπους, Σύνοδο, στήν ὁποία ἕνα κατηγοροῦσε τὸν θεῖο Ἰωάννη. Τελικά τὸ πέτυχε, βρίσκοντας θαυμάσιο βοηθὸ τὴν Εὐδοξία, πού παρέσυρε καὶ τὸν Ἀρκάδιο νὰ καθαιρέσουν τὸν Ἅγιο Ἰωάννη καὶ νὰ τὸν ἐξορίσουν στήν Μαύρη Θάλασσα, στήν πόλι Πραίνεστο. Ἡ ἀρπαγὴ τοῦ Ἁγίου ἐγινε μυστικά, ὅμως τὸ ἴδιο βράδυ σεισμός ἐπληξε τὴν Πόλι καὶ προκάλεσε στὸν παρασυρμένο αὐτοκράτορα μετάνοια καὶ ἀνάκλησι τοῦ Ἁγίου ἀπὸ

τὴν ἐξορία στὸν Πατριαρχικό θρόνο. Ὁ Ἰωάννης δέχθηκε τὴν βασιλικὴ μετάνοια καὶ ἐπέστρεψε στήν Πόλι. Οἱ δολιότητες ὅμως τοῦ Φιλοθέου καὶ τῆς

Εὐδοξίας δὲν σταμάτησαν. Ἄρχισαν πάλι τίς συκοφαντίες ἐναντίον του. Ἔτσι, μέ ἀσήμαντη πρόφασι, προκάλεσαν ξανά τὴν ἀπόφασι τοῦ αὐτοκράτορα νὰ τὸν ἐξορίσῃ. Καὶ δὲν ξεθύμανε ἡ ἐκδικητικότητα τῆς Εὐδοξίας στέλνοντάς τον στήν Κουκουσόσιν τῆς Ἀρμενίας, ἀλλά, γιὰ νὰ τὸν

ἐξαθλιώσῃ, τὸν ἔδωξε ἀπὸ ἐκεῖ στήν μακρινὴ Πιπιούντα. Ὁ Μέγας Ἰωάννης, ἐξαντλημένος, δὲν ἄντεξε νὰ φτάσῃ ἐκεῖ. Παρέδωσε τὴν ἁγία ψυχὴ του στήν πόλι Κόμανα, στὸν τοπικὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Βασιλίσκου, στίς 14 Σεπτεμ-

βρίου τοῦ 407, σὲ ἡλικία 63 χρόνων.

Τριάντα χρόνια σχεδὸν ἀργότερα, ὁ Ἅγιος Πρόκλος, μαθητῆς τοῦ θεοῦ Χρυσοστόμου καὶ Πατριάρχῃ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, ἔπεισε τὸν αὐτοκράτορα Θεοδόσιο νὰ φέρουν στήν Πόλι τὸ λείψανο τοῦ θεοῦ πατρός. Ἐφθασαν οἱ ἀπεσταλμένοι στὰ Κόμανα, ἀλλὰ ὅταν προσπάθησαν νὰ πάρουν τὸ λείψανο, ἐκεῖνο, ὡ τοῦ θαύματος, ἔμεινε ἀκίνητο. Τόσοι ἄνδρες δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ σηκώσουν καὶ γύρισαν στήν Πόλι ἄπρακτοι. Τότε ὁ Θεοδόσιος, ἐγραψε μιά ἐπιστολὴ πρὸς τὸν μακαριστὸ Ἅγιο ζητώντας συγχώρησι. Ὅταν οἱ ἀπεσταλμένοι γύρισαν στὰ Κόμανα καὶ ἀπέθεσαν τὴν ἐπιστολὴ πάνω στὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου, συνέβη ἄλλο θαῦμα: Ἄρρητο φῶς γέμισε τὸν τάφο καὶ εὐωδία ἐξῆλθε ἀπ' αὐτόν. Τότε οἱ ἄνδρες, χωρὶς κόπο, πῆραν τὴν θήκη, πού περιεῖχε τὸ ἅγιο λείψανο, καὶ γύρισαν στήν Πόλι.

Τὸ ἅγιο λείψανο μεταφέρθηκε πρῶτα στὸν ναὸ τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ, ὅπου ὁ αὐτοκράτορας Θεοδόσιος παρεκάλεσε τὸν Ἅγιο νὰ σταματήσῃ τὸν κλονισμό τοῦ τάφου τῆς μητέρας του Εὐδοξίας, ὁ ὁποῖος ἔτρεμε ἤδη τριάντα τρία χρόνια. Καὶ ὁ Ἅγιος ἔκανε δεκτὴ τὴν παράκλησί του, γιατί ὁ τάφος, παραδόξως, ἔπαψε νὰ κινεῖται. Στὴν συνέχεια μετέφεραν μέ βασιλικὴ ἄμαξα στὸν Ναὸ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων τὴν θήκη μέ τὸ ἅγιο λείψανο καὶ τὴν ἔβαλαν στὸν θρόνο. Τότε ὁ Ἅγιος σήκωσε τὸ χερί του καὶ εὐλόγησε τὸν λαὸ λέγοντας: *"Εἰρήνη πᾶσι καὶ τῇ Εὐδοξίᾳ συγχώρησις"*. Ὑστερα ἡ θήκη τοποθετήθηκε κάτω ἀπὸ τὴν γῆ, ὅπου βρίσκεται ἀκόμη καὶ σήμερα. ■

Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου εορτάζεται τὴν 13η Νοεμβρίου

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

**ΥΠΑΚΟΥΟΣ
ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ**

Κάποιος άνθρωπος επισκέφθηκε κάποτε τόν Γέροντα Παΐσιο μαζί με τόν βαφτισμιό του. Ήθελε νά πάρη τήν εὐχή του καί νά συζητήση μαζί του κάποια θέματα πού τόν απασχολούσαν. Ὁ Γέροντας τούς κέρασε καί μετά ὁ νονός ζήτησε ἀπό τόν μικρό νά πάη μιά βόλτα, γιά νά μπορέση νά μιλήση μέ τήν ἡσυχία του μέ τόν Γέροντα. Πράγματι ὁ μικρός πήγε στήν πίσω πλευρά τοῦ κελλιού καί ἄρχισε νά παίζη.

Κάποια στιγμή τόν ἄκουσαν νά φωνάζη:

- Νονέ, νονέ!

Ὁ Γέροντας, χωρίς νά βλέπη τίποτε μέ τά σωματικά του μάτια, χαμογέλασε καί τοῦ φώναξε:

- Πάρ' τον καί φέρ' τον κι αὐτόν μαζί σου ἐδῶ!

Σέ λίγο, πρὸς μεγάλη ἐκπληξι τοῦ νονοῦ του, ὁ μικρός ἔφερε μέ χαρά ἕναν σκαντζόχοιρο καί τόν ἄφησε μπροστά στά πόδια τοῦ Γέροντα. Ἐκεῖνος σηκώθηκε, μπήκε μέσα στό κελλί καί ὁ σκαντζόχοιρος ἄρχισε σιγά-σιγά ν' ἀπομακρύνεται. Σέ λίγα λεπτά ὁ Γέροντας βγήκε ἔξω κρατώντας ἕναν σουγιά, μέ τόν ὁποῖο ἔκοβε μιά ντομάτα. Εἶδε τόν σκαντζόχοιρο νά ἀπομακρύνεται καί τοῦ εἶπε, σάν νά ἀπευθυνόταν σέ λογικό ὄν:

- Ἔ, λεβέντη. Στάσου μιά στιγμή νά σέ φιλέψω!

Ὁ σκαντζόχοιρος σταμάτησε ἀπότομα καί ἔμεινε ἀκίνητος. Ὁ Γέροντας τόν πλησίασε καί τοῦ ἔρριξε μπροστά του τήν ντοματούλα. Τό ζώακι, ἀφοῦ ἔφαγε τήν εὐλογία τοῦ Γέροντα, ἄρχισε πάλι νά τραβᾷ τόν δρόμο του.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΤΩΜΑ ΤΗΣ ΛΥΚΑΙΝΑΣ

Ἐνας ἐρημίτης ζοῦσε κάποτε στήν ἔρημο τῆς Αἰγύπτου μέσα σέ μιά καλύβα, πού ἴσα-ἴσα τόν χωροῦσε. Μοναδική του παρέα ἦταν μιά λύκαινα, πού τόν ἐπισκεπτόταν κάθε ἡμέρα τήν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Στεκόταν ἔξω ἀπό τήν πόρτα του καί περίμενε νά τελειώση τό φαγητό του, γιά νά τῆς δώση ἕνα κομμάτι ψωμί. Καθώς τό ἔπαιρνε, τοῦ ἐγλυφε τό χέρι καί τοῦ ἐγνεφε μέ τό κεφάλι τῆς, σάν νά τόν εὐχαριστοῦσε, καί ὕστερα ἔφευγε.

Μιά μέρα ἐπισκέφθηκε τόν ἐρημίτη ἕνας ἀδελφός. Ἀφοῦ πέρασαν ἀρκετές ὥρες μαζί καί ἤρθε ἡ ὥρα νά φύγη, ὁ ἐρημίτης βγήκε ἀπό τήν καλύβα γιά νά τόν ξεπροβοδίση. Ξεμάκρυναν ἀρκετά, μέ συνέπεια ὁ Γέροντας νά μὴν προλάβη νά ἐπιστρέψῃ γιά τό βραδινό φαγητό. Ὡστόσο, ἡ λύκαινα ἦταν συνεπής στήν ὥρα τῆς. Μόλις κατάλαβε πῶς ἡ καλύβα ἦταν ἔρημη, μπήκε μέσα, ἄρπαξε ἕνα ψωμί ἀπό τό καλάθι πού κρεμόταν σέ μιά γωνιά καί ἔφυγε.

Ὅταν ἐπέστρεψε ὁ ἐρημίτης, εἶδε ὅτι τοῦ λείπει ἕνα καρβέλι καί κατάλαβε ἀμέσως τί εἶχε συμβεῖ. Ἡ λύκαινα δέν φάνηκε τίς ἐπόμενες ἡμέρες, κάτι πού λύπησε τόν Γέροντα καί τόν ἔκανε ν' ἀνησυχῇ. Ἡ λύκαινα ἦταν τό μοναδικό ζωντανό πλάσμα πού τόν συντρόφευε. Ἔτσι ἄρχισε νά προσεύχεται γι' αὐτό.

Πέρασαν ἑπτὰ μέρες καί ἡ λύκαινα ἔκανε καί πάλι τήν ἐμφάνισί τῆς. Πῆγε δειλά-δειλά καί στάθηκε σέ κάποια ἀπόστασι ἀπό τήν πόρτα τῆς καλύβας, μέ τό κεφάλι κατεβασμένο, σάν νά περίμενε κάποια ἐπίπληξι. Μόλις τήν ἀντίκρουσε ὁ ἐρημίτης, ἐνοιωσε τέτοια ἀνακούφισι, πού τήν πλησίασε τρέχοντας καί τῆς χάιδεψε στοργικά τό κεφάλι. Ὑστερα τήν ὠδήγησε μέσα στήν καλύβα καί τήν φίλεψε μέ μιά διπλή μερίδα. Τό ζῶο ἄρχισε νά τοῦ γλύφῃ τά χέρια μέ περισσή χαρά, σάν νά εὐχαριστοῦσε τόν Γέροντα πού τό συγχώρησε. Ἀπό τότε ἄρχισε καί πάλι τίς καθημερινές του ἐπισκέψεις στόν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ.

Σίμωνος Μοναχοῦ

**Απο
το** **γεροντικό**

ἀνυπολόγιστη

ἡ ἀξία τῆς

ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Ὁ Ὅσιος Παῦλος ὁ ἀπλοῦς πήγε μιά Κυριακή ἐπισκέπτης σ' ἕνα Μοναστήρι. Οἱ καλόγεροι μαζεύονταν στήν ἐκκλησία νά λειτουργηθοῦν. Ὁ Ὅσιος στάθηκε παράμερα καί παρατηροῦσε τούς ἀδελφούς πού ἔμπαιναν. Εἶχε χάρισμα ἀπό τόν Θεό νά διαβάζῃ τήν ψυχὴ τῶν συνανθρώπων του. Οἱ περισσότεροι ἀδελφοί εἶχαν χαρούμενο πρόσωπο καί δίπλα στόν καθένα ὁ Ὅσιος ἔβλεπε τόν φύλακα Ἄγγελό του, πού ἀκτινοβολοῦσε κι ἐκεῖνος ἀπό χαρά.

Καθυστερημένος ἔφτασε ὁ τελευταῖος καλόγερος. Τό πρόσωπό του ἦταν σκοτεινό, ἄγριο, φαινόταν σάν χαμένος. Τόν ἀκολουθοῦσαν πολλοὶ δαίμονες, ἐνῶ ὁ Ἄγγελός του στεκόταν σέ ἀπόστασι. Ὁ Ὅσιος ἄρχισε νά προσεύχεται γι' αὐτόν.

Ὅταν τελείωσε ἡ Λειτουργία καί ἄρχισαν νά βγαίνουν οἱ καλόγεροι, ὁ Ὅσιος πάλι παρακολουθοῦσε. Τώρα ὅλοι ἐδειχναν φωτεινότεροι. Περίμενε νά δῆ κι ἐκεῖνον, γιά τόν ὁποῖο τόσο εἶχε προσευχηθεῖ στήν διάρκεια τῆς Λειτουργίας. Δέν ἄργησε νά φανῇ. Τί ἀλλαγὴ! Τό πρόσωπό του ἀκτινοβολοῦσε. Ὁ φύλακας Ἄγγελος τόν σκέπαζε μέ τίς φτερούγες του.

Ὑστερα, ὁ Ὅσιος ἀνάγκασε τόν ἀδελφὸ νά τοῦ πῆ μέ τί διαθέσεις πήγε στήν Λειτουργία καί πῶς ἔφευγε.

- Μέχρι σήμερα, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος, περνοῦσα μέ ἀμέλεια τήν ζωὴ μου. Τά πάθη καί οἱ κακοὶ λογισμοὶ μέ εἶχαν τόσο κυριέψει πού δέν φρόντιζα νά διορθωθῶ. Σήμερα ὅμως μέ ἐλέησε ὁ Θεός. Ἄκουσα τόν Προφήτη ἢ μάλλον τόν ἴδιο τόν Θεό νά λέῃ μέ τό στόμα ἐκείνου στοὺς ὁμοίους μου ἁμαρτωλοὺς: *“Λούσασθε καί καθαροὶ γίνεσθε, ἀφέλετε τὰς πονηρίας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου, παύσασθε ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν, μάθετε καλὸν ποιεῖν... καί ἐάν ὦσιν αἱ ἁμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινικοῦν, ὡς χιόνια λευκανῶ”*. Ἡ καρδιά μου ράγισε. Ἐκλαψα καί παρεκάλεσα τόν Οὐράνιο Πατέρα νά κἀνῃ καί μέ μένα αὐτά πού ὑπόσχεται μέ τό στόμα τοῦ Προφήτου. Ὑποσχέθηκα κι ἐγὼ ν' ἀφήσω τήν ἀμέλεια καί νά κοπιᾶσω σκληρὰ γιά τήν διόρθωσί μου. Μέ αὐτές τίς διαθέσεις βγήκα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία.

Ὁ Ὅσιος καί οἱ ἀδελφοὶ πού ἄκουσαν τὴν ἐξομολόγησι τοῦ μοναχοῦ θαύμασαν. ■

ΣΩΤΗΡΙΑ μέ τήν εὐλογία τῶν ΑΓΙΩΝ

Ο πατήρ Γεώργιος ὁ Ἁγιοπαυλίτης, κατά κόσμον Γεράσιμος Μοσχονάς, γεννήθηκε τό 1910 στήν Κεφαλλονιά. Ἐχασε τόν πατέρα του ὅταν ἦταν ἀκόμα παιδί. Προστάτης τοῦ μικροῦ Γεράσιμου καί τῶν ἀδελφῶν του ἔγινε ὁ θεῖος τους Κυριάκος, ὁ ὁποῖος, μετά ἀπό δεκαπέντε χρόνια, ἔγινε μοναχός. Τό εἶχε τάμα, γιατί σώθηκε στόν πόλεμο.

Τό 1935, ἀφοῦ τελείωσε τό στρατιωτικό του, ὁ Γεράσιμος πήγε στό Ἅγιον Ὅρος νά δῆ τόν θεῖο του, στόν ὁποῖο χρωστοῦσε εὐγνωμοσύνη. Ἄν καί ἦταν ζωηρός νέος, ἐνθουσιάσθηκε ἀπό τήν ζωή τῶν πατέρων καί ἀποφάσισε νά μείνη καί νά γίνῃ κι ἐκεῖνος μοναχός.

Μετά τήν δοκιμή του, ἐκάρη μοναχός τό 1937 καί ἔλαβε τό ὄνομα Γεώργιος. Ἀγωνιζόταν μέ προθυμία καί ἦταν πολύ ἐπιμελής στά διακονήματά του. Ἦταν ἀνθρωπος προκομένος σέ ὅλα. Ἦταν ὁ καλύτερος μάγειρας τοῦ Μοναστηριοῦ, ὁ καλύτερος κηπουρός. Ζύμωνε καί ἔφτιαχνε τό πιό νόστιμο ψωμί. Ἦταν ἀκόμη δεινός ψαράς. Ὅ,τι ἔκανε ἦταν τέλειο, καί τό ἔκανε μέ τήν καρδιά του, γιά νά ἀναπαύῃ τούς πατέρες.

Στήν Κατοχή τόν μύησαν στήν Ἀντίστασι. Μαζί μέ ἄλλους μοναχοῦς φυγάδευσαν συμμάχους στήν Ἀνατολή. Τόν πρόδωσε ὅμως ἕνας Ρουμάνος, τόν συνέλαβαν καί τόν ὠδήγησαν στό στρατόπεδο Παύλου Μελά, ὅπου πέρασε στρατοδικεῖο.

- Γιατί παίρνετε τούς ἐχθρούς καί τούς στέλνετε στήν Αἴγυπτο; τόν ρώτησε ὁ δικαστής.

- Ἀφοῦ ἔχουν ἀνάγκη οἱ ἀνθρωποι. Ἄν σοῦ χτυπήσει τήν πόρτα ὁ ἄλλος, τί θά τοῦ πῆς; Ὁ Χριστός εἶπε νά βοηθᾶμε ὅποιον θέλει βοήθεια, ἀπάντησε.

- Δηλαδή, ἂν ἔρθῃ ἕνας Γερμανός καί σοῦ ζητήσῃ βοήθεια, θά τόν βοηθήσῃς; ρώτησε ὁ δικαστής.

- Ἄν ἔχῃ ἀνάγκη ἀπό βοήθεια, φυσικά. Ἀνάλογα τί ἀνάγκη ἔχει. Ἀλλά ἐσεῖς δέν ἔχετε καμμία ἀνάγκη. Πνίξατε τόν κόσμο στό αἷμα. Αἱματοκυλίσατε τήν ἀνθρωπότητα.

Τό δικαστήριο τόν κατεδίκασε σέ θάνατο. Τόν πήγαν στό κρατητήριο στό Ἐπταπύργιο καί μετά ἀπό δύο ἡμέρες ἀρρώστησε ἀπό ἐλονοσία. Ὁ πατήρ Γεώργιος καιγόταν στόν πυρετό. Ἐνα βράδυ, μόλις σουρούπωσε, συνήλθε, κάθησε στό κρεβάτι καί εἶπε: *“Τώρα ἦρθε ὁ Ἅγιος Παῦλος μέ τόν Ἅγιο Γεώργιο καί μου εἶπαν ὅτι θά μέ ἐλευθερώσουν σέ τρεῖς ἡμέρες”*. Οἱ ἄλλοι νόμιζαν ὅτι παραμιλᾷ ἀπό τόν πυρετό. Ὁ πατήρ Γεώργιος ἔπεσε πάλι σέ λήθαργο. Σέ τρεῖς ἡμέρες, ὅμως, ἐνῶ δέν μπορούσε νά πάρῃ τά πόδια του ἀπό τήν

ἐξάντλησι, στίς τρεῖς ἡ ὥρα τό μεσημέρι, πήδηξε ἀπό τόν τρίτο ὄροφο πάνω σ’ ἕνα δένδρο, χωρίς κἄν νά γρατζουνιστῇ, καί δραπέτευσε. Ἐνῶ ὁ χώρος φυλασσόταν πολύ αὐστηρά, κανεῖς δέν τόν ἀντελήφθη.

Ξεκίνησε νά πάῃ στό Μοναστήρι μέ τά πόδια, χωρίς νά γνωρίζῃ πρὸς τά ποῦ βαδίζει. Φθάνοντας στό Γομάτι τόν συνάντησε ἕνας πληροφοριοδότης τῶν κατακτητῶν. *“Εἶσαι ὑποπτος, συλλαμβάνεσαι”*, τοῦ εἶπε. Ἐβγαλε τό περιστροφό του, καί μέ τήν ἀπειλή του ἀνάγκασε τόν πατέρα Γεώργιο νά τόν ἀκολουθήσῃ. Σέ μιά στιγμή ὁ Γέροντας ἔκανε ὅτι σκόνταψε καί ἄρπαξε τό περιστροφό. Ὁ ἄλλος ἄρχισε τότε νά τόν ἐκλιπαρῇ: *“Μή μέ σκοτώσεις, ἔχω γυναῖκα καί παιδιά”*. Ὁ Γέροντας τοῦ χάρισε τήν ζωή καί συνέχισε γιά τό Ἅγιον Ὅρος.

Οταν ἐφθασε στό Μοναστήρι δέν μπῆκε μέσα. Ἐμεινε σέ μιά σπηλιά πάνω ἀπ’ αὐτό καί μόνο ὁ Ἠγούμενος Σεραφεῖμ, ὁ παπα-Ἀνδρέας, πού ἦταν τραπεζάρης, καί ὁ πατήρ Δαυῖδ ἤξεραν ὅτι εἶναι ἐκεῖ. Ὁ παπα-Ἀνδρέας πήγαινε καί τόν κοινωνοῦσε κρυφά τά Σάββατα, πού λειτουργοῦσε στό Κοιμητήρι.

Δέκα ἐννέα μῆνες ἔμεινε ὁ πατήρ Γεώργιος στήν σπηλιά καί μάλιστα πέρασε ἕναν βαρύτατο χειμῶνα. Ἐκανε διάφορα μεθοδεύματα. Ἄναβε τήν νύχτα φωτιά γιά νά μὴ φαίνεται ὁ καπνός καί ἔτσι ζεσταίνονταν ἡ σπηλιά. Τό βράδυ, τοῦ κατέβάζαν τρόφιμα ἀπό τό τεῖχος μέ ἕνα καλάθι.

Μιά ἡμέρα οἱ Γερμανοὶ ἀποφάσισαν νά κάμουν τό Μοναστήρι, γιατί ὑποψιάζονταν ὅτι ἐκεῖ κρυβόταν ὁ πατήρ Γεώργιος. Μπερδεύτηκαν ὅμως καί, ἀντί νά πᾶνε στόν Ἅγιο Παῦλο, πήγαν στό Διονυσίου. Ἐδῶσαν στοὺς μοναχοῦς μιά ἐβδομάδα προθεσμία νά μαζέψουν τά πράγματά τους καί νά φύγουν. Ὅταν κατάλαβαν ὅτι ἔκαναν λάθος καί ξεκίνησαν νά φύγουν, ὁ Ἠγούμενος Γαβριήλ τοὺς καθυστέρησε καί ἔστειλε κάποιον νά εἰδοποιήσῃ στόν Ἅγιο Παῦλο ὅτι θά πᾶνε οἱ Γερμανοί. Οἱ πατέρες, μέ συμβουλή τοῦ πατρός Θεοδοσίου, πού ἦταν γραμματέας, ἔκαναν μιά εἰκονική καταδίκη τοῦ πατρός Γεωργίου, καί δήλωσαν ὅτι θά τόν κατέδιδαν οἱ ἴδιοι ὅταν θά τόν ἐβλεπαν. Ὅταν πήγαν οἱ Γερμανοί, τοὺς ἔδειξαν τά ἐγγράφα καί ἔτσι σώθηκε τό Μοναστήρι.

Οταν τελείωσε ἡ Κατοχή, ὁ πατήρ Γεώργιος γύρισε στό Μοναστήρι καί ἀνέλαβε πάλι τό διακονημά του.

- Πέρασα δύσκολα, ὅμως τέτοια εὐφροσύνη ψυχῆς δέν ξαναδοκίμασα. Ἦταν ἡ εὐλογία τοῦ Ἁγίου Παύλου καί τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, πού μέ ἐλευθέρωσαν. ■

Αθωνική

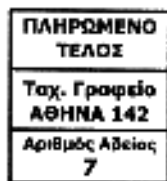
www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος
Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με